

2) budowa pomieszczenia stacji redukcyjno-pomiarowej oraz lokalnej sieci rozdzielczej należy do prezydentów gromadzkich rad narodowych lub zorganizowanych odbiorców gazu; w trybie określonym w pkt 1 zakłady gazownictwa mogą ponieść określoną część kosztów budowy pomieszczeń stacji redukcyjno-pomiarowych oraz sieci rozdzielczej;

3) na zlecenie prezydentów właściwych rad narodowych i w zakresie objętym zleceniem przedsiębiorstwa resortu przemysłu ciężkiego wykonywać będą budowę lokalnych sieci rozdzielczych oraz budynków stacji redukcyjno-pomiarowych; w razie niemożności przyjęcia zlecenia zakłady gazownictwa sprawować będą nadzór techniczny nad wykonawstwem i brać udział w odbiorze lokalnych sieci rozdzielczych;

4) utrzymanie odgałęzień wysokoprężnych i urządzeń redukcyjno-pomiarowych oraz hurtowa sprzedaż gazu należy w każdym przypadku do zakładów gazownictwa;

5) utrzymanie lokalnej sieci rozdzielczej gazu oraz budynków stacji redukcyjno-pomiarowych należy do zakładów gazownictwa lub — w uzgodnieniu z zainteresowanymi stronami — do prezydentów właściwych rad narodowych, bądź zorganizowanych odbiorców gazu; w razie utrzymywania lokalnej sieci rozdzielczej przez zakłady gazownictwa należy do nich również dostarczenie i zainstalowanie gazomierzy oraz sprzedaż gazu odbiorcom i inkaso należności; w razie utrzymywania lokalnej sieci roz-

dzielczej przez prezydów gromadzkich rad narodowych lub zorganizowanych odbiorców gazu należy do nich dostarczenie i zainstalowanie gazomierzy, zakup hurtowy gazu od dostawcy, sprzedaż gazu poszczególnym odbiorcom, inkaso należności za gaz i rozliczanie się z jego dostawcą.

§ 4. Rozstrzyganie spraw nie uzgodnionych między dostawcą a poszczególnymi gromadami, dotyczących ustaleń, do kogo i na jakich warunkach mają należeć sprawy zaopatrzenia mieszkańców poszczególnych gromad w gaz z gazociągów dalekosiężnych, należeć będzie wspólnie do wydziałów gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydentów właściwych wojewódzkich rad narodowych oraz Zjednoczenia Przemysłu Gazowniczego w terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania sprawy przez jedną z wymienionych stron.

§ 5. W zakresie współpracy między resortami gospodarki komunalnej i przemysłu ciężkiego w dziedzinie zaopatrzenia ludności gromad w gaz mają odpowiednio zastosowanie przepisy zarządzenia Ministrów Przemysłu Ciężkiego i Gospodarki Komunalnej z dnia 29 sierpnia 1959 r. w sprawie współpracy resortów przemysłu ciężkiego i gospodarki komunalnej w zakresie spraw dotyczących gazownictwa (Monitor Polski Nr 34, poz. 447).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*
Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. *F. Kaim*

447

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO I GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 29 sierpnia 1959 r.

w sprawie współpracy resortów przemysłu ciężkiego i gospodarki komunalnej w zakresie spraw dotyczących gazownictwa.

Na podstawie § 4 uchwały nr 401 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 22 października 1958 r. w sprawie organizacji przemysłu gazowniczego zarządza się, co następuje:

§ 1. Perspektywiczne plany gazyfikacji kraju wymagają uzgodnienia między Ministrami Przemysłu Ciężkiego i Gospodarki Komunalnej.

§ 2. Ministerstwo Gospodarki Komunalnej oraz Zjednoczenie Przemysłu Gazowniczego będą uzgadniać wzajemnie w trakcie realizacji perspektywicznych i wieloletnich planów gazyfikacji kraju — opracowania i decyzje związane z planem rozbudowy gazownictwa, a w szczególności zamierzenia dotyczące:

- 1) budowy, rozbudowy lub likwidacji gazowni,
- 2) gazyfikacji miejscowości położonych na trasach istniejących i projektowanych układów sieci gazociągów dalekosiężnych i innych miejscowości, które mają być zgazyfikowane.

§ 3. Zjednoczenie Przemysłu Gazowniczego zobowiązane jest do ścisłej współpracy z Ministerstwem Gospodarki Komunalnej w zakresie spraw dotyczących udzielenia pomocy technicznej i kadrowej miejskim gazowniom i rozdzielniom gazu oraz dotyczących zaopatrzenia ludności wiejskiej w gaz z gazociągów dalekosiężnych. Współpraca, o której mowa, dotyczy w szczególności:

- 1) przekazywania informacji o stosowaniu nowych rozwiązań konstrukcyjnych w urządzeniach gazowni produkcyjnych,
- 2) przekazywania doświadczeń w stosowaniu nowych metod w zakresie produkcji, oczyszczania i rozprowadzania gazu,
- 3) podnoszenia kwalifikacji kadr technicznych gazowni miejskich przez organizowanie praktyk przemysłowych i kursów specjalistycznych,
- 4) ujednolicania zasad w zakresie bilansowania i wydawania zapewnien dostaw gazu mocnego do miejskich rozdzielni i przemysłu poprzez rozdzielnie miejskie,
- 5) ujednolicania statystyki w zakresie podstawowych wskaźników stosowanych w gazownictwie,
- 6) wspólnego występowania w sprawie rozwoju i rodzajów produkcji urządzeń gazownicznych,
- 7) wspólnego występowania w sprawie dostaw odpowiednich typów i asortymentów węgla wsadowego,
- 8) uwzględniania w planach prac Centralnego Laboratorium Gazownictwa zasadniczych tematów zgłoszonych przez resort gospodarki komunalnej.

§ 4. Udzielanie pomocy kadrowej miejskim gazowniom przez resort przemysłu ciężkiego następować będzie w uzgodnieniu między Ministerstwami Przemysłu Ciężkiego i Gospodarki Komunalnej.

§ 5. W miarę potrzeby właściwe przedsiębiorstwa projektowe resortu przemysłu ciężkiego będą wykonywać na zlecenie inwestora dokumentację projektowo-kosztorysową dla miejskich gazowni, w szczególności dla robót inwestycyjnych dotyczących wprowadzenia nowych metod produkcji gazu w tych gazowniach.

§ 6. 1. Okręgowe zakłady gazownictwa zobowiązane są do uzgadniania z organami administracji do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydentów miejskich rad narodowych miast, w których zakłady te dostarczają gaz bezpośrednio odbiorcom:

- 1) projektów rocznych i wieloletnich założeń inwestycyjnych związanych z zaopatrzeniem ludności w gaz oraz związanych z oświetleniem ulic i placów publicznych,
- 2) projektów rocznych planów zbytu gazu z rozbiorem na kwartały oraz projektów wieloletnich planów zbytu dla gospodarstw domowych oraz oświetlenia ulic i placów publicznych.

2. Przedstawione przez okręgowe zakłady gazownictwa projekty i wnioski, o których mowa w ust. 1, organy administracji przeanalizują i zaopiniują w terminach ustalonych dla resortu przemysłu ciężkiego dla prac nad narodowym planem gospodarczym.

3. W razie nieuzgodnienia projektów, o których mowa w ust. 1, porozumienie w tych sprawach nastąpi między Ministerstwem Gospodarki Komunalnej a Zjednoczeniem Przemysłu Gazowniczego.

§ 7. Ministerstwo Gospodarki Komunalnej dostarczy Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego lub Zjednoczeniu Przemysłu Gazowniczego dane potrzebne do opracowania projektów planów perspektywicznych i wieloletnich, dotyczące:

- 1) zdolności produkcyjnej poszczególnych miejskich gazowni, ich urządzeń produkcyjnych i pomocniczych oraz wskaźników uzysku,
- 2) perspektyw rozwojowych miejscowości, w których istnieje gazownia lub które są przewidziane do zgazyfikowania, z określeniem zapotrzebowania na gaz przez te miejscowości.

§ 8. Przedstawiciele obu resortów mają prawo wzajemnego uczestniczenia w ważniejszych konferencjach i naradach zwoływanych dla przedyskutowania zasadniczych zagadnień o tematyce związanej z gazownictwem, będących przedmiotem zainteresowania obu resortów.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministrów Hutnictwa i Gospodarki Komunalnej z dnia 24 października 1955 r. w sprawie uzgadniania z prezydentami rad narodowych planów zaopatrzenia w gaz gospodarstw domowych (Monitor Polski Nr 105, poz. 1415).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w. z. F. Kaim
Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej: St. Sroka

448

INSTRUKCJA MINISTRA ŻEGLUGI I GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 25 września 1959 r.

zmieniająca Instrukcję z dnia 29 grudnia 1953 r. w sprawie karania mandatami karnymi za wykroczenia żeglugowe mniejszej wagi na śródlądowych drogach wodnych.

W związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) oraz § 1 pkt 2 zarządzenia nr 4 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1952 r. w sprawie nadania niektórym organom władzy uprawnienia do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatu karnego (Monitor Polski Nr A-9, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. W instrukcji Ministra Żeglugi z dnia 29 grudnia 1953 r. w sprawie karania mandatami karnymi za wykroczenia żeglugowe mniejszej wagi na śródlądowych drogach wodnych (Monitor Polski z 1954 r. Nr A-5, poz. 164 i z 1955 r. Nr 1, poz. 6) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dotychczasową treść § 1 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W zależności od warunków lokalnych danej drogi wodnej, nasilenia ruchu żeglugowego i stanowiska pracownika, rejon dróg wodnych wydaje upoważnienie do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego do wysokości 50, 70 i 100 zł.”,

- 2) we wzorze upoważnienia, stanowiącym załącznik nr 1 do instrukcji:
 - a) po wyrazach „Nr A-63, poz. 966)” skreśla się nawias i dodaje wyrazy: „, z 1955 r. Nr 1, poz. 6 i z 1959 r. Nr 84, poz. 448)”;
 - b) wyrazy „do 20 zł” zastępuje się wyrazami „do 100 zł”;
- 3) załącznik nr 2 do instrukcji otrzymuje następujące brzmienie:

„Załącznik nr 2 do instrukcji Ministra Żeglugi z dnia 29 grudnia 1953 r. (poz. 164).

WYKAZ WYKROCZEŃ MNIEJSZEJ WAGI PRZECIW PRZEPISOM O ŻEGLUDZE I SPŁAWIE NA ŚRÓDLĄDOWYCH DROGACH WODNYCH I WYSOKOŚĆ GRZYWIEN

Lp.	Określenie wykroczenia	Wysokość grzywny w złotych	Lp.	Określenie wykroczenia	Wysokość grzywny w złotych
1.	Za nadmiernie szybką jazdę na rzece, kanale lub w basenie portowym	70	2.	Za wjazd do służby bez zezwolenia obsługi służby	70